

Aima

GUNNAR CHRISTENSEN
ILLUSTRERT AV BERIT ANFINSEN

Aima
Tekst: Gunnar Christensen
Illustrasjoner: Berit Anfinen

Copyright © Ildsjelen 2006

Utgiver:
Ildsjelen
Melkedammen 13
4844 Arendal
Tlf. 37025579
www.ildsjelen.no

For informasjon om forfatteren Gunnar Christensen
besøk følgende hjemmeside www.helping.no

Trykk: Allservice, Stavanger
Omslag og layout: Henning Jon Grini

ISBN-13: 978-82-8141-007-7

ISBN-10: 82-8141-007-8

Aima

TEKST: GUNNAR CHRISTENSEN
ILLUSTRASJONER: BERIT ANFINSEN

Ildsjelen

Rune er på det hemmelige stedet sitt i fjellet over gården. Ingen vet om denne fjellhylla og den lille hulen hans. Han har dekket til åpningen med grankvister for å skjule inngangen.

Herfra er utsikten fin. Han kan se hjem til gården Bakke nede i dalen. Til de høye fjellene og skogen på alle kanter. Til den smale gårdsveien som svinger og humper seg nedover mot bygda.

Rune speider i alle retninger.

I dag føler han seg hjelpeløs og til ingen nytte. Det er urettferdig at han ikke får være med å lete...

Den triste følelsen sitter inni brystet hans som en tung, hard klump som ikke vil ut...

- Vær hjemme og pass gården, sa mamma da hun og onkel Olav dro med gårdshunden Rufus i hælene.

Rufus svinset tydelig stolt over å få være med.

- Kan jeg bli med? spurte Rune. Men han visste svaret. Mamma og onkel Olav måtte skynde seg. De hadde ingen tid å miste.

- Husk inhalasjonen, ropte mamma fra gårdsplassen.

Rune har astma.

Det er en underlig dag. Rune føler det på seg, men han er ikke sikker på om dagen blir trist eller glad. I sitt ni år lange liv har han ikke opplevd en så hemmelighetsfull dag.

Plutselig hører Rune en lys, rar stemme:

- Hei Rune!

Rune ser seg forskrekket omkring. Hvem avslører dette hemmelige stedet?

Stedet som bare han vet om. Stemmen kom ikke nede fra gården eller veien. Den var like ved. Lynraskt rømmer han inn i hulen og gløtter forsiktig på granbaret i åpningen. Hvor er inntrengeren?

- Ikke vær redd. Jeg er vennen din, kommer det fra stemmen.

Rune kryper forsiktig lengre ut i åpningen. Fremdeles ser han ingen. Han roper:

- Kom fram!

Stemmen svarer:

- Her! Jeg står foran deg!

Slik høres det ut. Rune er forvirret. Han ser ingen foran seg:

- Hvor er du? Leker du gjemsel?

- Jeg er usynlig.

- Usynlig?

Dette er skummelt. Han er alene sammen med et vesen han ikke vet hva er. Hva kan det være? Han roper med skjelvende stemme:

- Er du et spøkelse?

Stemmen ler. En lys, klukkende latter:

- Nei, det er jeg ikke. Jeg er ikke farlig eller skummel. Kom ut av hulen din da vell!

Rune nøler:

- Ikke før jeg får se deg.

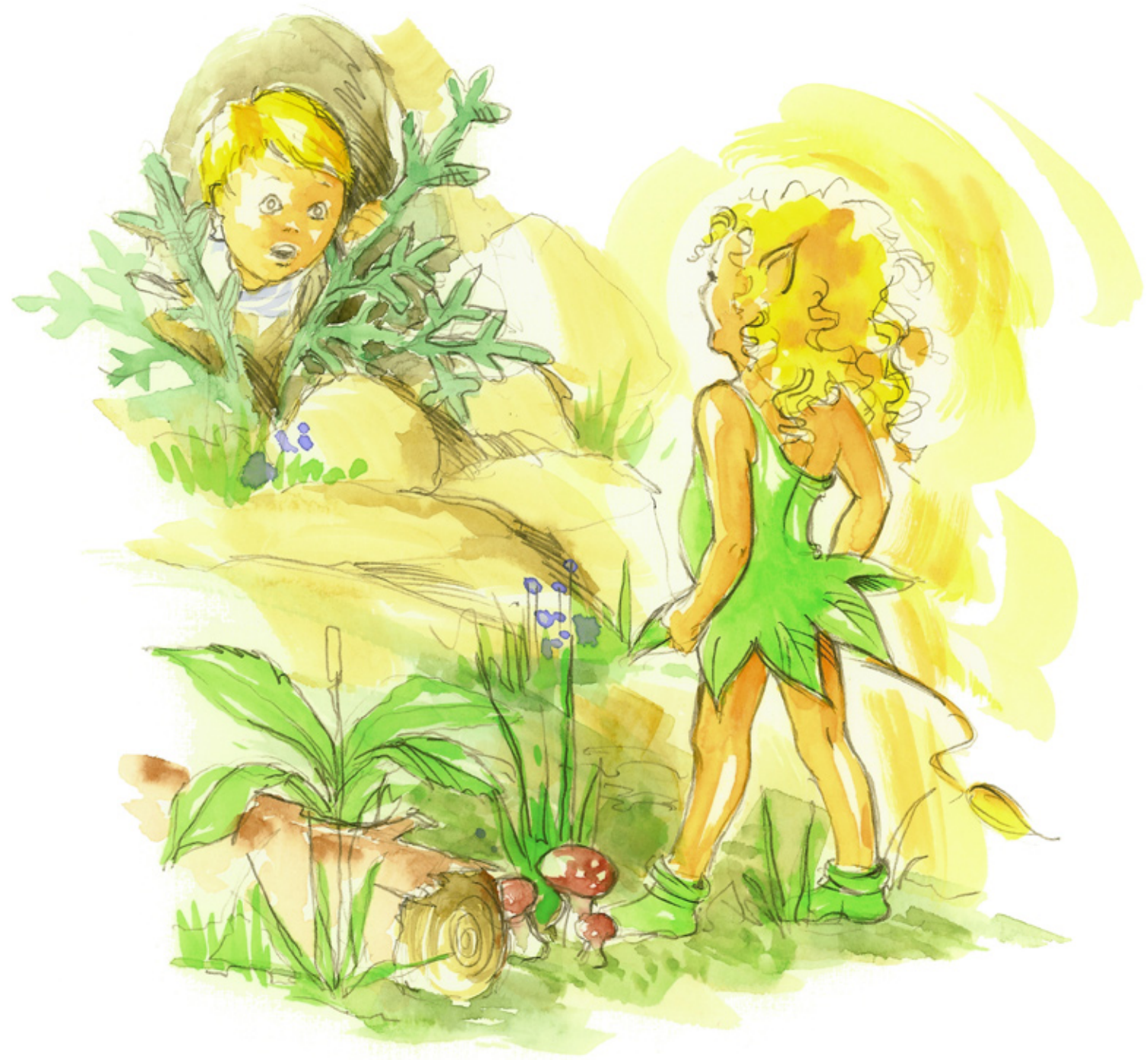
Det blir stille. Rune venter spent på svaret. Så er stemmen der igjen:

- Hvis du lover å ikke fortelle om meg til noen, så får du se meg.

- Jeg lover! Æresord, svarer Rune og titter spent fram gjennom granbaret. En skygge kommer til syne.

Dette er skummelt. Rune spenner spent hver muskel i kroppen. Så ser han at skyggen er omtrent så stor som han selv. Gradvis blir skyggen tydeligere. Han ser et bustete hode med lyst vilt hår rundt ansiktet til... Det er ei lita jente. Men det er ikke ei menneskejente...

- Hei! Jeg heter Aima, sier jenta og smiler.

Kanskje hun er ei lita hulder? Men hun ser så snill ut at han våger seg forsiktig ut av hulen:

- Hvordan kan du vite at jeg heter Rune?

Aima går helt bort til han:

- Jeg bor her i fjellet og ser deg ofte. Særlig her ved hulen din. Noen ganger leker vi sammen uten at du merker det. Jeg kommer for å hjelpe deg!

Aima tar han i hånden. De setter seg på furustokken utenfor Runes hule. Det er som om hun vet at noe er galt og venter på at han skal fortelle om det.

Hvordan kan hun vite at jeg trenger hjelp i dag, undrer Rune. Men, han føler seg trygg på henne nå. Og så er det godt å ha noen å snakke med:

- Pappa er ikke kommet hjem fra fjellet. Han gikk inn til Stølen i går morges for å overnatte der og skulle være tilbake tidlig i dag. Nå er det ettermiddag. Pappa kommer alltid på avtalt tid. Han kjenner fjellet og skogen og går seg aldri vill. Han kan ha skadet seg et sted hvor han ikke får ringt. Mobiltelefoner virker ikke over alt i fjellet, forstår du. Eller...

Kanskje har han falt og slått seg?

Aima lytter oppmerksomt:

- Jeg vil hjelpe deg å lete.

- Hvordan da? Skogen og fjellet er så stort, sier Rune fortvilet. - Pappa går forskjellige stier i fjellet og skogen. Han liker å gå utenom stier og dyretråkk. Derfor er det umulig å vite hvor han går i dag.

Aima legger armen trøstende om skulderen hans:

- Du kan finne han hvis du leter på riktig måte.

- Hva er riktig måte? undrer Rune.

Aima ber Rune sitte stille og slappe godt av i hele kroppen, lukke øynene og puste dypt gjennom nesen tre ganger:

- Tell nå sakte baklengs fra ti til en.

Så synger hun noen underlige lyder:

- Ooooooommmmmmm....ooooommmmmmm

Deretter sitter de stille noen minutter.

Så snakker hun igjen:

- Føl det som om kroppen ikke er der. Prøv å ikke tenke på noe. Bare lyden
oooooommmmmmm

Plutselig kjenner Rune det som om kroppen sover selv om han er våken.

Han sitter slik en stund og konsentrerer seg om å puste rolig. Så fortsetter

Aima:

- Si til deg selv: «Jeg skal finne pappa.»..... La tankene fly gjennom lufta
utover dalen, fjellet og skogen. Kjenn inni deg hvor du skal dra. Stol på deg
selv. Vi er alle flinkere til dette enn vi selv tror...

Runes tanker flyr som en ørn over skogen. Høyt over dem svever tankene
hans. Så føler han at noe trekker han mot vest - mot ei kløft i fjellet på
den andre siden av dalen. Som om det er noe inni han som leder han i den
retningen. Straks kløfta nærmer seg oppdager Rune noe som ligger urørlig
der nede...

- Kom forsiktig tilbake nå, hvisker Aima ved siden av han: Hun teller sakte
fra en til fem.

Det tar litt tid før Rune får summet seg. Han må liksom komme tilbake til
kroppen sin. Rune strekker på seg og gnir seg i øynene:

- Pappa er i Juvet. Jeg føler at det haster med å hjelpe han. Men jeg
forstår ikke hvorfor det haster...

- Du er flink, roser Aima. - Kom! Vi drar dit.

Aima kjenner hver minste bit av skogen, vannene, elva og fjellet. Hun
spretter av sted foran Rune nedover den bratte steinete fjellsida fra hulen
og ned mot dalen. Underlig lett på foten og med myke bevegelser.

Plutselig bråstopper hun og står helt stille med lukkede øyne.

Det er som om hun lytter innover i seg selv.

Rune undrer seg.

Han lytter også, men hører bare skogens vanlige lyder. Vinden i tretoppene, fuglesangen og brusset fra elva nede i dalen.

- Fort! Dit! Løp! roper Aima. Hun trekker Rune med seg bak en mosegrodd stein stor som et hus like ved. Rune skjønner ingen ting. Er her noe farlig som er usynlig og som bare Aima kan se? Aima virker så merkelig og hemmelighetsfull...

- Hva er galt? spør Rune forvirret.

Hun gjør tegn til at han skal lytte. Da hører Rune en nifs lyd som raskt blir sterkere og sterkere. Han græsser:

- Steinras!

Straks etter er de midt inni et grusomt bulder. Jord og stein farer forbi dem nedover fjellsida i ville kast. Store trær knekker som småpinner. Grunnen rister. Et dundrende ekko fyller dalen.

Rune skjelver. Foreløpig står de i le for raset. Tenk om den store steinen som beskytter dem også begynner å bevege seg? Rune føler seg liten og hjelpeløs mot disse voldsomme naturkreftene. Han vet hvor farlig steinras er: Tunge steinblokker har tidligere knust biler og drept mennesker på riksveien nede i dalen. En gang ble en lastebil knust og sjåføren drept.

Steinras kan komme uventet og plutselig. Som nå.

Han holder Aima hardt i hånden.

- Fort! Nærmere steinen! roper hun.

Rune klemmer seg skremt tettere inntil den store steinen. Like etter kommer en furustamme farende. Grenene sneier borti dem i rasende fart og en brukken gren med noen kongler blir liggende igjen. Det skjer så fort at Rune ikke rekker å reagere før faren er over:

- Det var nære på!

Drønnet fra raset stilner gradvis. Ekkoet blir gradvis borte og erstattes av en underlig stillhet.

Stillheten hviler over dalen nå. Det er som om naturen holder pusten...

Rune vil videre, men Aima holder han tilbake.

- Hvordan kunne du vite om raset før vi hørte det?
- Jeg har lært å følge intuisjonen, svarer Aima smilende.
- Hva er intuisjon?
- Intuisjon er det jeg kaller stemmen inni meg. Det er ikke så mye en stemme som en følelse. En følelse som forteller meg noe. Derfor kaller jeg det en stemme. Det er viktig å lytte til stemmen. Mennesker kan det like godt som jeg hvis de bare kjenner etter. Alle har en slik stemme inni seg. Den som lærer seg å lytte til stemmen sin får alltid hjelp når noe er vanskelig.

«Så mye underlig hun kan.» tenker Rune og spør videre:

- Var det denne stemmen som ledet meg til pappa?
- Ja.
- Hvem er denne stemmen?
- Jeg tror stemmen er hjelperne våre som prøver å snakke til oss. Vi har usynlige hjelpere som er rundt oss hele tiden. De hjelper oss når noe er vanskelig eller farlig.

Rune føler seg helt fortumlet. Det er blitt mye usynlig og mystisk på en gang:

- Hjelpere?

Aima smiler og gir han en god klem. Han kjenner det kraftige, ville året hennes mot ansiktet:

- Du kan godt kalle dem engler, mange mennesker gjør det. Rune tenker på det lille bildet av englene som henger over senga hans. De er altså virkelige? Han trodde de bare var

eventyr...

- Er hjelperne alltid snille mot oss?

Aima sender han et varmt smil:

- Ja, de er våre beste venner uansett hva vi gjør. De vil alltid være hos oss og hjelpe oss.

- Har voksne også hjelpere?

- Alle har det. Også de som ikke tror på hjelpere. Lærer du deg å kjenne etter hva de vil si deg, blir du bedre kjent med dem.

- Pappas hjelpere kan ikke ha gjort jobben sin i dag.

Aima ler:

- Mange voksne har ikke lært å lytte til stemmen inni seg. Hjelperne kan ikke alltid forhindre ulykker. Men de kan advare mot dem.

Rune tenker seg om:

- Hvis alle lytter til stemmene sine, vil det ikke skje ulykker da?

- Vi forstår ikke alt som skjer og hvorfor det skjer. Jeg tror på det gode i alt omkring meg og at det er viktig å hjelpe hverandre, smiler Aima: - Tenk på alle trærne og alt det grønne i den vakre skogen vår. Hver og en av dem er levende. De vokser fra år til år og hjelper oss hver dag med å rense lufta vi puster i. Jeg forstår naturens lyder og tegn. Jeg snakker med dyra, trærne og alt i naturen. Til og med fjellet snakker jeg med. Alt i naturen har godhet for oss.

- Hvordan snakker du med trærne og dyra?

- Med tankene. Før raset kom, følte jeg at noe var galt. Både hjelperne, fjellet og trærne advarte...

- Er raset over?

Aima rister på hodet:

- Det kommer et nytt ras! Det er mindre...

Snart raser stein og jord forbi dem igjen.

Deretter blir det på ny stille. Den samme underlige stillheten. Som om alt omkring dem på ny holder pusten.

Så kommer skogens kjente lyder tilbake.

En liten spurv kvitrer over dem...

Rune kjenner seg svimmel og tungpusten. Det murrer i kroppen. Den murringen som er så vanskelig å forklare doktor Berg. Rune tar en dyp inhalasjon av medisinen sin. Inhalatoren ligger alltid klar i buselomma. Den virker raskt. Snart føler han seg i bedre form.

Rune vet det er svært farlig å gå i et ferskt rasområde. Store stein kan ligge løst og plutselig bevege seg hvis noen trør på dem.

De smyger seg forsiktig videre korteste vei ut av rasområdet. Går så videre i trygg avstand fra det ferske raset. Så løper de gjennom furuskogen.

Følger stier gjennom blåbærlyngen på kryss og tvers. Bykser gjennom tette busker og lauvkratt. Det er vanskelig å følge henne...

Rune kjenner seg sliten når de nærmer seg den gamle hengebrua over Storelva. Gangbrua er så smal at de må gå etter hverandre. Brua har råtne gangbord og stokker, rusten wire og gammelt tauverk å holde seg i.

Han vet brua er livsfarlig, men eneste og raskeste vei videre.

De går forsiktig ut på brua.

Hvert skritt er et vågestykke.

- Se deg for, advarer Aima. Hun går først: - Se nøye hvor jeg trør. Ellers kan du falle uti.

Rune nikker konsentrert.

- Ikke trø midt på plankene, roper Aima for å overdøve brusert fra elva og fossen:

- Trø ut mot kanten! Hold deg godt fast i tauverket og pass deg for glatte og råtne bord!

Det knirker og knaker faretruende. Hengebrua bølger, jamrer seg og gir kraftig etter mens de sakte og forsiktig trør over de gamle bordene og stokkene som ligger uryddig med en liten skrittlengdes avstand. Bare et uforsiktig skritt er nok...

Elva
renner stri og dyp
der nede under dem.
Rune kjenner han skjelver
i leggene. Faller han ned,
blir han tatt av den strie
strømmen og ført utfor det
bratte fossefallet. Der nede
kan han slå seg bevisstløs mot
en stein og drukne...

De er halvveis over brua nå.

Da skjer det. Rune kjenner plutselig en planke gi etter. Han mister taket og faller. Kaver etter noe å gripe tak i. I siste liten får han grepet om en wire nederst på brua. Men wiren er glatt og hånden glir... En rusten flik av den skjærer seg inn i den ene håndflaten hans. Blodet drypper...

- Hjelp! HJELP!

Rune puster tungt. Angsten lammer han. Det er like før han slipper taket.

Da kjenner Rune et fast grep om den ene armen. Han blir raskt trukket opp på brua igjen.

Det er Aima.

Hun er mye sterkere enn et menneske.

Brua gynger kraftig.

Rune klamrer seg fast av alle krefter og hiver etter pusten:

- Takk Aima! Så sterk du er!

Aima holder rundt Rune til han får pusten igjen og blir roligere. Så smiler hun oppmuntrende:

- Kom igjen. Hold deg godt fast! Jeg vet du klarer det!

Rune er ekstra på vakt videre. Han trør varsomt og følger nøyer med hvor Aima setter foten sin.

Det virker som om Aima vet hvor de kan trø. Trinn for trinn. Ett sted mangler det bord. De har bare den rustne wiren å trå på. Stokkene er råtne. Rune holder ekstra godt om tauverket. Skrekken sitter i kroppen ennå. Han er svett, utmattet og skjelven. Forsiktig nærmer de seg den andre bredden. Steg for steg.

Det er som om det tar en evighet å gå over.

Endelig.

Der er de endelig på den andre siden.

Aima plukker et blad og legger det forsiktig på det blødende såret i Runes håndflate. Så holder hun konsentrert rundt hånden hans med begge hender. Like etter stopper det å blø og smertene blir borte.

Rune graver i lommen etter inhalasjonen.

Men, den er borte.

Nå som han trenger den så sårt...

Aima forstår. Som om hun kan lese tankene:

- Ligg rolig ned i gresset her. Pust rolig gjennom nesen. Se for deg at du puster inn lys. Tenk deg at du puster ut alt som gjør deg dårlig. Se for deg

at du puster det ut for hvert åndedrag...

Rune følger instruksene og kjenner redselen for astma-
anfall gradvis slipper taket og kreftene kommer
tilbake.

- Den siste biten må du klare alene, sier
Aima alvorlig: - Jeg kan ikke følge deg
videre...

Før Rune rekker å reagere, er Aima
borte. Hun har gjort seg usynlig
igjen.

Han spretter opp og roper:

- Aima! Aima!
Hun er borte.

Pappa!

Veien videre. Det haster. Han kan bare stole på seg selv nå.

Rune ser mot Juvet. Da er det som om alt står stille rundt han. Tykk svart
røyk stiger til værs. Han kjenner røyklukta og lyden av knitring: Brann!
Skogbrann!

Han forstår med ett den følelsen han fikk på fjellhylla. Følelsen av at det
haster. Røyken strekker seg faretruende opp mot den klare, blå himmelen.
Skogbrannen føres med vinden mot Juvet i den uttørkede sommervarme
skogen...

Tanken slår ned i han som et lyn:

- Pappa kan brenne opp!

Da er det som om Rune får ekstra krefter. Han løper videre langs et
dyretråkk opp den bratte fjellsiden. Han kjenner blodsmaken i munnen. Tar
i alt han kan den siste bratte biten. Det gjelder livet...

Der!

Endelig. Han ser pappa, En livløs skikkelse...

Rune løper.

Endelig framme.

Rune rusker i pappa og roper:

- Pappa! Hører du meg!

Pappa svarer ikke. Han er bevisstløs. Rifter i klærne. Blod på kinnet og i tinningen.

Har han fått slag i hodet?

Rune finner pappas pulsåre i halsgropa.

Jo. Pulsen slår. Pappa lever. Rune er lettet.

Men han klarer ikke bære pappa. Han må få tak i hjelp og det raskt...

Skogbrannen knitrer hissig og faretruende nærmere. Flammene slikker truende til værs langs tørre trestammer.

Fra pappas tursekk graver Rune raskt fram mobiltelefonen. Det er litt strøm igjen på batteriet. Pappa har klistret alarmnumrene på telefonen.

Rune slår nummeret, men får ikke forbindelse... Mobiltelefonen er hans eneste mulighet til å redde pappa nå. Han løper oppover fjellet hvor det er lettere å få den til å virke...

Svetten siler. Han har liten tid. Det kan ta tid å få fram hjelp...

Endelig lyser lampen på mobiltelefonen: Lampen som viser at han har forbindelse og kan ringe. Rune slår nummeret til alarmsentralen og får straks forbindelse. Andpusten forklarer han hva som har hendt.

- Flott gutt! Vi sender ambulanshelikopteret, svarer en damestemme.

Rune får beskjed om å bli hos pappa så lenge han kan og vifte med den røde gensen sin straks han ser helikopteret.

Minuttene går sakte.

Helikopteret trenger omkring femten minutter, sa damen på vaktcentralen.

Rune finner en myk genser i pappas sekk. Legger den forsiktig under pappas hode og snur han over på siden.

Det føles godt å ha funnet pappa.

Rune ser engstelig hvordan flammene eter opp det grønne nærmere og nærmere. En liten hare flykter og fugler flyr i sikkerhet.

Rune lytter.

Det er... Nei, kan det være!

Han ser på klokka. Det har bare gått ti minutter siden han ringte...

Jo, det er. Lyden av helikopteret blir gradvis sterkere nå.

Der ser han det!

Rune vinker ivrig med genseren.

Et rødt helikopter dunder fram over fjellsida.

Har piloten fått øye på han?

Det nærmer seg og blir stående i lufta over han. Rotorene presser lufta nedover så vinden uler om ørene hans.

- Vi kan ikke lande her, hører han fra en høyttaler over seg: - Bli hvor du er.

Vi senker ei line.

Helikopterdøra åpner seg. En mann fires ned. Minutter etter er han hos

Rune. Han undersøker raskt pappa mens ei båre fires ned.

Over dem dunder helikopteret.

Rundt dem nærmer flammene seg.

- Dette går bra, roper mannen gjennom støyen: - Jeg heter Jens, forresten.

Forsiktig løfter Jens pappa opp på båra og spenner han godt fast med remmer. Jens jobber med raske bevegelser. Deretter gir han tegn til helikopteret og pappa heises opp.

- Etterpå er det vår tur, roper Jens med et beroligende smil.

Rune kjenner brått hvor sliten han er.

Plutselig føles det som om kroppen stopper opp og ikke vil mer. Han blir svimmel og tungpusten. Halsen og brystet snører seg sammen.

Alt blir svart..

Jens blir borte.

Helikopteret blir borte...

Rune faller...

- Skynd deg! Jens! Det haster! Jeg tar fyr! Fort! Hjelp!
Rune kaver, svetter og roper videre: - HJELP! Ikke gå! Jeg tar fyr!
Da kjenner Rune at noen tar hånden hans, og stryker han varsomt over pannen:

- Alt er bra nå, gutten min.

Rune åpner øynene:

- Mamma?

Han ser seg om og puster lettet:

- Hvordan kom jeg hit?

Rune er trygt hjemme i sengen sin. Ved siden sitter mamma sammen med doktor Berg. Begge smiler mot han.

- Du greide det onkel Olav, Rufus og jeg ikke fikk til, sier mamma. - Nå har du sovet i over et døgn etter at helikopteret hentet deg og pappa.

Mamma tar fram lokalavisa. På første side er et stort bilde av Rune ved siden av pappa på ulykkesstedet. I bakgrunnen ser han flammene og røyken fra den uhyggelige skogbrannen stige til værs. En i helikopteret kan ha tatt bildet. Avisoverskriften lyder: «Dramatisk og heltmodig redningsaksjon: Rune Bakke ni år reddet sin fars liv og forhindrede stor skogbrann.»

- Kameratene dine har ringt for å høre om den fantastiske redningsaksjonen din, smiler mamma.

Rune smiler matt tilbake:

- Hvor er pappa?

- På sykehuset i byen, sier doktor Berg. - Han blir helt frisk igjen. Trolig kommer han hjem i morgen. Nå må du hvile deg og få kreftene tilbake. Jeg legger inhalasjonen din her på nattbordet.

- Skogbrannen... , begynner Rune med svak stemme.

Og mamma har enda en god nyhet:

- Den er under kontroll. Brannmannskaper jobber med etterslokkingen nå. Takket være deg ble brannen oppdaget så tidlig at vi slapp en storbrann i

den vakre skogen vår. Nå lager jeg litt mat til deg, sier mamma. Hun kysser Rune på kinnet og følger doktor Berg ut.

Rufus smetter forbi dem i døren og tasser logrende mot Rune. Han kjenner den våte, kalde snuten mot kinnet, kjærlige slikk og lukten av tørrfisk og gamle kjøttbein. Så legger Rufus seg lydig ned ved siden av sengen for å passe på at alt går bra med vennen sin.

Runes blick streifer lokalavisa som ble igjen på nattbordet: Nede på forsiden står et mindre oppslag: «Steinras forsinket lokale brannmannskaper. Veien til gårdene Bakke, Berg og Jore ryddes i dag.»

Rune tenker på Aima. Hvor kom hun fra og hvor er hun nå? Treffer han henne igjen? Eller... Var hun bare en drøm?

Han ser på håndflaten. Såret fra wiren har fått en fin rue.

Fra sengen ser Rune ut av vinduet som står på gløtt og opp mot det hemmelige stedet sitt oppe i fjellsiden. Ekkoet av en kjent stemme der oppe blander seg med den svake ettermiddagsbrisen:

- Oooooommmmmmmmm.....

Da skjer det.
Rune kjenner
plutselig en
planke gi etter.
Han mister taket
og faller...

Ildsjelen

ISBN-13: 978-82-8141-007-7

ISBN-10: 82-8141-007-8

9 788281 410077

www.ildsjelen.no